

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Όγδοον κι' είκοστών μετρούντες χρόνον
δδρεούμεν'στην γήν των Παρθενώνων.

Έτος χίλια δώδεκα κι' ένιακόμ'άκομα,
δλοι τήν'Ανόρθωσι θάδουνε'ατό στόμα.

Πρώτ'Ιουλίου κι'είκοστή,
προδχοντες φεύγουν σεβαστοί.

Χίλια διακόσια δεκαεφτά,
τρέμ'η καθούκα κάθε Σοφτα.

Τών όρων μας μετεβολή'ένδεικφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομη—άπ'εύθειαις πρὸς έμέ.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο—ο κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ι ν α ι μόνο
Γιὰ τὰ ξένα όμως; μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ κ κ α ι σ τ ο χ ε ρ ι :

Είς γυθσιν φέρομεν παντός εμούσου τσελεπή
δτι πωλοθμεν σώματα «Ρωμιοθού» άνελλιπή
μέ τήν άνάλογον τιμήν,κι'όποτος άπ'έξω θέλει
δέν θά πληρώση δι'αυτά Ταχυδρομείων τέλη

**Έδωθήκε Μάγισσα κυρά,
πού κάνει μάγζα φοδερά.**

Π. —
Φ. —

Τείναι τούτα πού μου λέει;
Είναι μάγισσας πολλάς,
μά και μάγοι, πού μαντεύουν,
κι' όλοι κι' όλοι τους πιστεύουν.

Είναι μάγισσας, άγχάκη,
πού μαγεύουν τόν κοσμάκη,
και ξεχνά τὰ δάσκά του.

Κάνουν μάγζα, παπαδέλα,
πού δέν είναι παιζέ γέλα,
και τού πέρνουν τὰ λιανά του.

Και σέ τούτον τόν καιρό
μάγισσας με τόν σωρό,
μά και μάγοι με προσόντα,
πού προλέγουν σέ πολλούς
και φρονίμους και τρελλούς
τά τ'έσόμενα κι' έόντα.

Μαγισσών και μάγων σμίην,
κι' ή καινούργια Ρωμοσύνη,
πούγει κίνησι μεγάλη
μέ τὸ κλέφτω; κλέφτεται, κλέφτεται,
σ'ένε μαγικό καθρέφτη
καθρεφτίζεται και πάλι.

Είς τὸ κάτοπτρον αυτό
ένα κράτος ζήλευτό
καποτρίζεται και τώρα,
κι' έμπροστά του κιαρμόνει

κι' άνορθώσει μας σκαρώνει,
και γιὰ τούταις πέρνει φέρα.

Είς τὸ κάτοπτρον αυτό
εύτυχής γεωρίς λεφτό
καποτρίζεται κι' ή πλάσις
και της δόξης ή κοιλιάς,
πού σέ κάνει νά γελάς,
κι' αν δέν θέλεις νά γελάσες.

Μές'στην πλάσι τούτη,
πού βρωμιά μπαροθτι
και την λέν'Αλάσκα.

Μάγοι προσκυνούνται
κι' από'μας ύμνούνται
μέ τὸ στόμα χάσκα.

Μάγισσας πολλάς
κάνουν κεφαλας
νά πετούν εις ύψη.

Μάγισσα μάς νέει,
όπου κινδυνεύει
κάθε νοῦς νά στρίψη.

Τι καινούργια μάγζα,
Περικλή κανάγζα,
τάξες κι' εὐπραγία.

Και τὸ κράτος τοῦτο,
τὸ πεινῶν ἐν πλοῦτῳ,
εἶναι μὲ μαγεία.

Περικλῆ Σγαρίλλιο,
μάγια μὲ τὸν ἥλιο
καὶ μὲ τὸ φεγγάρι.

Καὶ μ' αὐτὰ καὶ μόνον
τοῦτ' ἢ γῆ τῶν πόνων
τόνωσιν θά πάρῃ.

Μάγισσαις ποῦ λές
ῥγήκανε πολλαῖς,
καὶ χοροπηθοῦν
γύρω σὲ καλάνια,
καὶ χωρὶς φουστάνια
κάτι τραγουδοῦν.

Μάγισσαις πολλαῖς,
μάγισσαις τρελλαῖς,
τέστρα κατεβάξουν.

Κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
Σολομωνικῆ
μὰς ζαναδιαβάξουν.

Ἦτο πρὸ καιροῦ
μία Μαγαροῦ,
μάγισσα Σινιόρα,
ποῦ δὲν εἶναι τώρα.

Τώρα ῥγήκε κι' ἄλλη
μάγισσα μεγάλη
καὶ σοφὴ κυρία,
ἡ κυρὰ Μαρία.

Τούτη τῆς ἡμέρας μάγισσα τρανὴ
καὶ κοσμάκης τρέχει καὶ τὴν προσκυνεῖ.

Ἐστὴν κυρὰ Μαριῶ
λέν πῶς πάει τώρα
καὶ κηφνησιῶ
μὲ ποικίλα δῶρα.

Κι' ἡ Μαριῶ γυρίζει
καὶ φωταῖς ἀνάθει,
κι' ἔλο φιθυρίζει
λόγια μαγικὰ
καὶ γιὰ τὸν μανάνθη
καὶ τὸν κατσικᾶ.

Μὰ θὰ πάω, βρέ, κι' ἐγὼ
ἔστὴν κοκκίνα Μαριῶ
νὰ μοῦ πῆ τι θ' ἀπογίνῃ
κι' ἡ πατρὶς ἡ Ρωμηοσύνη,
ὅπου μάγοι ξεχασμένοι
τόσα χρόνια τὴν καυμένη
μὰς τὴν εἶχαν μαγαμμένη.

Ἐξεχάστηκαν οἱ πρῶτοι,
Περικλέτο πατριώτη,
τοὺς ἐπῆρε μαύρη μπόρα,
κι' ἄλλος μὰς ἐβγήκε τώρα

νος μάγος Κρητικὸς,
μάγος ἀνορθωτικὸς.

Πῶς εὐρέθη τέτοιος μάγος...
εἰς αὐτὴν καὶ μόνον ὄραρι
πῶς ἔμπορετ' ἀποκαθάρρ
τὸ Κυλώνειόν μας ἄγος.

Τοῦτ' ἢ γῆ τῆς εὐπραγίας,
ὅπου βόσκει μ' ἀμαμνήσαις,
ἀνορθοῦται μὲ μαγείας
Ἄνορθώσας μαγίσσας.

Καὶ τὴν νόρην τῆς τινάζει,
καὶ μὲ σθένος περισσόν
καὶ φωνὴν διαπασῶν
Ἐστὴν Ἀνόρθωσιν φωνάζει :

Μάγια μουχέις καμωμένα
καὶ τρελλαινομαὶ γιὰ σένα.
Μάγια μουκανες, κυρὰ,
κι' ἔγινε γιὰ μὲ χαρὰ
καθεμία συμφορὰ.

Μάγια μουκανες, Λευτέρη,
μὲ τὸ στιβαρὸ σου χέρι
καὶ μ' ἐκείνη τὴν πυγμὴ.

Κι' ἡ φωναῖς τῶν ἐλαχίστων
Ἐστὴν Ἀνόρθωσιν ἀπίστων
εἶναι κορακιῶν κρωγμοί.

Μὲ τρελλαινεῖς δλοένα,
μάγια μουχέις καμωμένα
κι' ὁ πολὺς Κορομψιὰς.

Ποῦ κι' ἐγὼ δὲν ξέρω γιάντα
θὰ μοῦ λειψῇ μὰ γιὰ πάντα
καὶ τῆς φτώχειας ὁ μπλεῖς.

Ἄνορθωσις πρσενεῖς
καὶ πλήθη σαγηνεῖς.
Ἄνορθωσις κυρία
καὶ τῶν Ρωμηῶν τρυφή,
καὶ μάγισσα σοφὴ
σάν τὴν κυρὰ Μαρία.

Μάγων ἀνορθωτῶν
τὴν ἐξιμνεῖ πηλοῦς,
καὶ μὲ τὰ φίλτρ' αὐτῶν
μαγεύεται καθεὶς.

Πάμε νὰ ὄρε τὰ μάγια...
κλαίει μὰ κουκουδάγια,
πετοῦν δρὸ νυκτερίζεις.

Ἄκους φρικώδεις ἄγος,
καὶ τρέχου κατσαρίδες
ἐἰς ἀρχησιασμένους τοίχους.

Πάμε νὰ δοῦμε μάγια, καλὲ μου συμπολίτη.

(Εἰς τῆς κυρὰ — Μαρίας πηγαινόντες τὸ σπῆτι.)